

holdende Køretøjer. En for hele Landet gældende Regel bør dog formentlig ikke gaa videre end her foreslaaet.

I Færdselsreglerne for Stockholm findes ogsaa en Bestemmelse om, at Køretøjer paa Kørebaner, hvor Færdsel i begge Retninger er tilladt, uden Politiets Tilladelse kun maa holde stille i Kørebanens venstre Side (hvorved erindres, at Sverige har Venstre-kørsel). Reglen betyder praktisk taget, at den efter nærværende Forslags § 8, 1. Punktum, tilladte Tilkørsel til Ejendom i venstre Side af Gaden (svarende til højre Side i Sverige) ikke er tilladt. Angaaende dette Spørgsmaal henvises til Bemærkningerne til § 8, Stk. 1.

Til § 31.

Medens § 30, som udtalt i Bemærkningerne til denne Paragraf, fastsætter Grundreglerne for enhver Standsning af Køretøjer paa Gader og Veje, uanset hvor kort eller hvor længe Køretøjet holder stille, giver § 31, der svarer til F. L. § 13, nærmere Regler for, i hvilket Omfang og paa hvilke Betingelser Henstillen af Køretøjer, der ikke er forbudt efter § 30, iøvrigt er tilladt under Hensyn til Færdselsforholdene og Formaålet m. v., samt om det i Forbindelse hermed staaende Spørgsmaal om Anbringelse af andre Genstande paa Gader og Veje.

I F. L. § 13 bestemmes det herom, at der — bortset fra Henlæggelse af Vejmateriale — kræves, enten at Politiet har tilladt Anbringelsen, eller at særlige Forhold gør denne nødvendig. Det første Alternativ er ikke særlig praktisk, og det andet er ikke meget vejledende og for Køretøjers Vedkommende for strengt. I Politivedtægterne fastsættes det undertiden, at Køretøjer udenfor Parkeringspladserne ikke maa holde stille i længere Tid, end der behøves til Af- eller Paalæsning eller til Ind- eller Udstigning, medmindre Politiet har tilladt det. En saadan Regel er imidlertid for stiv. Paa den ene Side kan en Af- eller Paalæsning være saa langvarig, at den under Hensyn til Færdselsforholdene paa Stedet maa forbydes, i al Fald paa visse Tider af Dagen; paa den anden Side er et almindeligt Forbud mod Henstillen af Vogne til Personbefordring i længere Tid, end Ind- eller Udstigning kræver, for vidtgaende.

Rent principielt maa der stilles to Fordringer til en Lovregel om Hensættelse af Køretøjer m. v. paa Gade eller Vej, nemlig dels at den giver Befolkningen en saa fyldig Vejledning som muligt, dels at den er saa smidig, at den baade fyldestgør Færdselens Krav om frit Løb og Befolkningens Krav paa den bedst mulige Udnyttelse af Nutidens Befordringsmidler ved ogsaa at kunne henstille disse paa eller i Nærheden af Steder, hvortil de har Ærinde. Ved Udformningen af en saadan Lovregel, viser det sig imidlertid, at en virkelig smidig Regel, endog blot gældende for et begrænset Landomraade, endsiges for hele Landet, ikke kan være vejledende i Enkeltheder; man havner i at maatte overlade Afgørelsen i de enkelte Tilfælde til den enkeltes Skøn eller til politimæssig Regulering. Da denne sidste imidlertid efter Sagens Natur paa dette Omraade kun undtagelsesvis kan gaa i Enkeltheder, kommer man ikke udover som almindelig Regel i sidste Instans at maatte overlade hver enkelt Fører af et Køretøj under Ansvar at skønne over, om Henstillen af Køretøjet paa vedkommende Sted er forsvarlig. At der af Politiet maa gives dette Skøn en ikke for snæver Margen, er en Selvfølge, og Udvalget er af den Formening, at der ikke med Føje kan rejses Kritik overfor Politiets Holdning i denne Henseende.

I Stk. 1, 1. Punktum, er givet en saadan smidig, til den enkeltes Skøn appellerende Regel. Der er ikke nogen skarp Grænse for det Tidsrum, der er angivet ved Ordene »ganske kort Tid«. Dette er imidlertid for saa vidt uden Interesse, som Forbudet mod Henstillen